

ме повлѣче внезапно. Сложихъ ржка на рамото ѝ, притеглихъ я до себе си и долепихъ чело до коситѣ ѝ. Тя не се дръпна, напротивъ, сама притисна глава до гърдитѣ ми и остана така. Тогава вече съвсемъ замаянъ отъ нѣкакво смѣсено чувство на влѣчение, на нѣжностъ, на неясна тѣга, въ която имаше и тъменъ укоръ, че не бива да върша това, тукъ, на една крачка отъ тая траурна снимка, обърканъ и пламналъ — дигнахъ лицето ѝ къмъ себе си, и я цѣлунахъ дълго, горещо, както се цѣлува любимъ човѣкъ. Тя отвърна така, каточе се отдаваше цѣла...

Той наведе глава и млъкна. Вървѣхме така нѣколко крачки.

— Останахъ тамъ до заранъта — продължи той. — Какво бѣше това — и тогава, и днесъ не мога да разбера. Имаше нѣщо неизказано хубаво, чисто, много тѣжно, разбирашъ ли — и кошунствено, въ сжщото време. Пълна, упоителна наслада, и нѣкаква люта отрова, която правѣше всичко нереално, и може-би, затова още по-замайващо. Разбира се, това мисля сега, като се връщамъ въ спомена. Тогава... не зная какво бѣше... Помня само, че тя